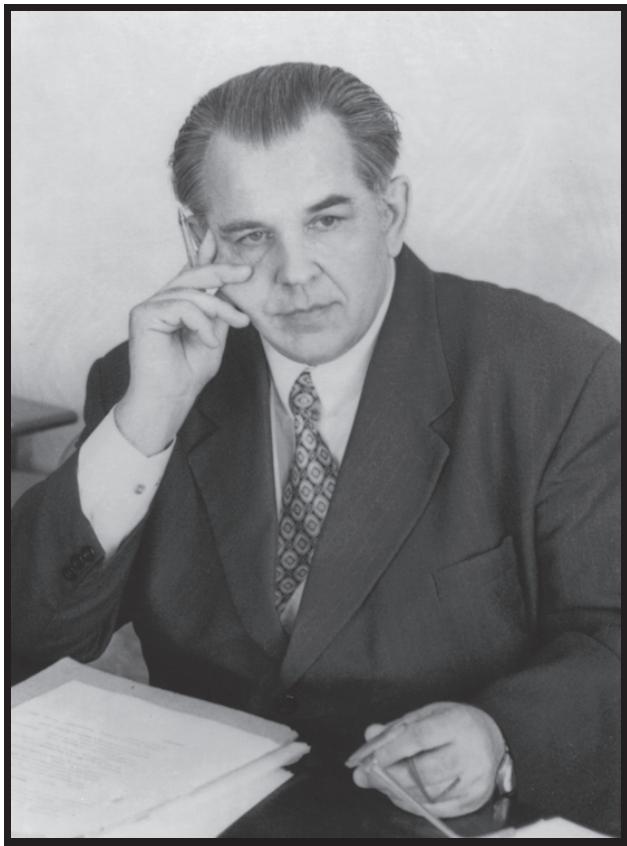


ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСІЯ ВОЛОДИМИРОВИЧА ЛЮЛЬКА



12 вересня 2013 р. на 79-му році життя після тривалої та тяжкої хвороби обірвалося життя видатного вченого, лікаря, педагога, члена-кореспондента Національної академії медичних наук України, академіка Міжнародної академії бджільництва, академіка Міжнародної академії екології, безпеки людини і природи (IAEMNPS) по секції довколишнє середовище та здоров'я людини, лауреата Державної премії УРСР (1983), Заслуженого діяча науки і техніки Української РСР, лауреата Державної премії України в галузі науки і техніки (2001), професора кафедри урології, оперативної хірургії та топографічної анатомії ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України», доктора медичних наук, професора Люлька Олексія Володимировича.

Олексій Володимирович народився 15 квітня 1935 року в сім'ї робітників. Після закінчення у 1959 р. Дніпропетровського медичного інституту працював урологом, потім завідующим урологічним відділенням 2-ї міської лікарні м. Дніпропетровська. У 1964 р. захистив кандидатську дисертацію «Лікування розширення вен сім'яного канатика». У 1965 р. він – асистент, а з 1968 р. – доцент кафедри госпітальної хірургії Дніпропетровського медичного інституту. У 1971 р. захистив докторську дисертацію «Гостра непрохідність кишечника». У 1974 р. йому присвоєне звання професора. Першого вересня 1974 року організована кафедра урології у Дніпропетровській державній медичній академії із доцентського курсу кафедри факультетської хірургії. Першим завідующим кафедрою став доктор медичних наук, професор Олексій Володимирович Люлько (1974–2011 рр.). Клініка під його керівництвом стала організаційно-методичним і науковим центром урологічної служби Дніпропетровської області.

О.В. Люлько – провідний учений в галузі урології. Основні напрями наукової діяльності: діагностика та лікування доброкісної гіперплазії передміхурової залози, сечокам'яної хвороби, неспецифічних запальних захворювань сечової та статової систем, пластичної та відновлювальної урології, дитячої урології, онкоурології та андрології. О.В. Люлько є автором двох відкриттів: «Явище утворення перикапсулярних лімфокапілярів у нирках ссавців» (диплом № А-135 від 11.01.1999 р.) та «Властивість каменів нирок як біологічних об'єктів проявляти пружно-в'язко-пластичні деформації» (диплом № А-146 від 17.08.1999 р.).

Проректор з наукової та лікувальної роботи (1982–2005 рр.), автор понад 600 наукових робіт, серед них 53 монографії та навчальні посібники; 14 авторських свідоцтв та позитивних рішень на винаходи, 4 патенти; розроблено та впроваджено в практику більше 30 методів оперативних втручань, головним чином, на органах сечостатевої системи. Підготував 16 докторів та 62 кандидатів наук. Під керівництвом професора О.В. Люлька створена велика наукова школа.

О.В. Люлько – віце-президент Української асоціації урологів (з 1978 р.), член Міжнародної спілки урологів (з 1992 р.), заступник головного редактора журналу «Урологія» та «Медичні перспективи», головний редактор журналу «Наукова думка Придніпров'я», член спеціалізованої вченої ради при Інституті урології АМН України; заступник генерального директора міжнародного біографічного центру, заступник керівника дослідницької асоціації АБІ (Американського біографічного інституту). Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня, срібною медаллю «За досягнення

20 століття», медаллю пошани 2-го тисячоліття; Міжнародним посольським орденом, срібною медаллю Російської академії природничих наук «За розвиток медицини та охорони здоров'я» та двома пам'ятними медалями (срібною та золотою) «Автор наукового відкриття», присвяченими лауреату Нобелевської премії П.Л. Капиці. Наукові досягнення О.В. Люлька відзначенні міжнародним біографічним центром (Кембридж); Міжнародна людина року 1997 р. – 1998 р.; Міжнародна людина тисячоліття.

Світла пам'ять про Олексія Володимировича, талановитого вченого, блискучого хірурга–уролога, педагога, вчителя назавжди залишиться в серцях співробітників, його учнів та численних пацієнтів.

Асоціація урологів України,
Державна установа «Інститут урології АМНУ»,
Державний заклад «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»,
КЗ «Дніпропетровська обласна клінічна лікарня ім. І.І. Мечникова»,
Редакція журналу «Урологія».

УШЕЛ ИЗ ЖИЗНИ НИКОЛАЙ АЛЕКСЕЕВИЧ ЛОПАТКИН



16 сентября 2013 года, на 89 году, ушел из жизни Николай Алексеевич Лопаткин – выдающийся ученый, всемирно известный российский врач-уролог, академик РАМН, Герой Социалистического Труда, Заслуженный деятель науки РФ, трижды лауреат Государственной премии СССР, лауреат премии Совета Министров СССР, доктор медицинских наук, профессор кафедры урологии и андрологии МГУ им. М.В. Ломоносова.

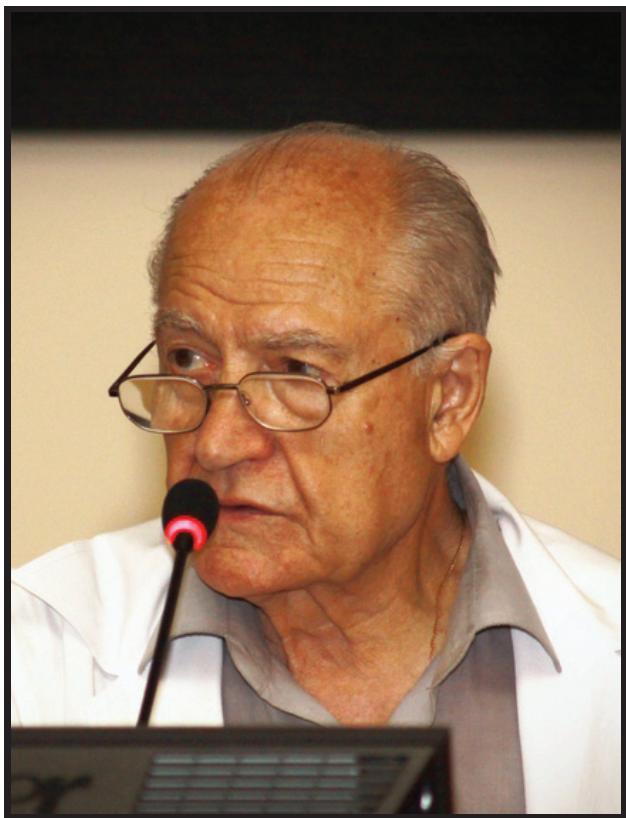
Николай Алексеевич Лопаткин являлся основоположником и создателем школы отечественной урологии. Под его руководством в СССР и России было организовано три института урологии, 35 кафедр урологии и 20 доцентских урологических курсов в медицинских ВУЗах. Он воспитал плеяду блестящих ученых и руководителей кафедр медицинских ВУЗов, клиник и медицинских центров, его учениками являются ведущие специалисты урологи во всех регионах РФ и странах СНГ.

За заслуги Николай Алексеевич был награжден двумя орденами Ленина, орденом Октябрьской Революции, орденом Трудового Красного Знамени, орденом «За заслуги перед Отечеством», орденом «Дружбы народов», многими медалями и памятными знаками.

До последнего дня Лопаткин Николай Алексеевич активно занимался научно-педагогической и лечебной деятельностью, следуя девизу: «Спешите делать добро!».

Родные, коллеги, ученики, друзья и пациенты скорбят по невосполнимой утрате.

УШЕЛ ИЗ ЖИЗНИ АНАТОЛИЙ ЕГОРОВИЧ ПУГАЧЕВ



Российская урология понесла тяжелую утрату. 22 сентября 2013 года ушел из жизни Анатолий Егорович Пугачев – выдающийся врач, известный советский и детский хирург, один из основателей отечественной детской урологии, заслуженный деятель науки Российской Федерации, лауреат Государственной премии, доктор медицинских наук, профессор, главный научный сотрудник НИИ урологии Минздрава РФ.

Анатолий Егорович родился в 1929 году в деревне Рахманово Егорьевского района Московской области. После окончания средней школы в 1947 году он поступил во 2-й Московский медицинский институт им. Н.И. Пирогова, который блестяще окончил в 1953 году. С 1957 года, после завершения обучения в ординатуре и аспирантуре, Анатолий Егорович работал ассистентом кафедры детской хирургии 2-го МОЛГМИ. В возрасте 36 лет ему присвоена ученая степень доктора медицинских наук, а через год – звание профессора по специальности «Детская хирургия».

С 1961 по 1983 год Анатолий Егорович руководил клиникой детской хирургии института Педиатрии Академии медицинских наук СССР, где им внесен значительный вклад в развитие торакальной хирургии, хирургической гастроэнтерологии и травматологии детского возраста.

Все последующие годы научная и врачебная деятельность А.Е. Пугачева была связана с Научно-исследовательским институтом урологии Минздрава СССР и России, в проектировании и строительстве которого, совместно с академиком РАМН Н.А. Лопаткиным, он принял активное участие и где более 20 лет возглавлял отдел детской урологии. Под его руководством разработаны новые эффективные методы диагностики, оперативного и консервативного лечения урологических заболеваний у детей, в частности, дистанционная литотрипсия. Профессор Пугачев – автор свыше 500 научных работ и 30 монографий по хирургии и урологии.

А.Е. Пугачевым создана отечественная школа детской урологии. Прекрасный педагог – он подготовил 58 докторов и кандидатов медицинских наук, которые стали ведущими специалистами многих отечественных и зарубежных клиник.

Более 12 лет А.Е. Пугачев был членом Высшей аттестационной комиссии (ВАК), членом диссертационного совета и председателем координационного совета НИИ урологии. В течение 35 лет он являлся научным редактором журнала «Урология», а в последние годы – научным редактором журнала «Экспериментальная и клиническая урология».

Анатолий Егорович был членом Президиума Российского общества урологов и в течение многих лет возглавлял его Московское отделение. Он являлся Почетным членом РОУ и многих зарубежных научных обществ.

В 1988 году А.Е.Пугачеву присвоено звание «Заслуженный деятель науки», он награжден орденами Почета, «За заслуги перед отечеством IV степени», Орденом Дружбы народов, медалями, знаком «Отличник здравоохранения», Почетными грамотами Верховного Совета СССР, Минздрава РФ, Академии медицинских наук.

Руководство и коллектив ФГБУ «НИИ урологии» Минздрава России приносят глубокие соболезнования родным и близким Анатолия Егоровича. Это наша общая невосполнимая потеря. В наших сердцах он останется ВРАЧОМ, УЧЕНЫМ, ПЕДАГОГОМ, ДРУГОМ.